

de forøgede Udgifter, som de Krav, Arbejderne stillede til dem, medførte. Ganske vist var det foreslaaet, at det var Forligsmændene, der skulde skønne over, hvorvidt Oplysningerne skulde offentliggøres, men man kan tænke sig den Ravage, der kunde opstaa, hvis en Forligsmand ikke var særlig varsom eller forsigtig i saa Henseende.

I det Lovforslag, som den tidligere Socialminister fremsatte den 5. Oktober, var Bestemmelserne om Oplysningspligten noget modererede. Det var ikke en Pligt, men en Ret, Forligsmændene havde til at indhente Oplysninger. Men Bestemmelsen om, at man ogsaa kunde kræve disse af Enkeltvirksomheder, var stadig opretholdt, og der var ligeledes en Bestemmelse om, at Forligsmændene havde Ret til at begrunde deres Forligsforslag ud fra de foreliggende Oplysninger. Det var altsaa atter her Forligsmændenes Skøn, der blev afgørende for, hvad der vilde komme frem for Offentligheden. Dette kunde vi fra vor Side absolut ikke gaa med til, og jeg maa derfor stille mig, jeg kunde maaske sige afvisende, men i hvert Fald overordentlig køligt til det Forslag, som den højtærede Indenrigsminister har stillet paa dette Omraade i det foreliggende Lovforslags § 8.

Det der foreslaaede er efter min Opfattelse en ikke saa ringe Udvidelse af den gældende Lovs Bestemmelser, og selv om det naturligvis er noget mere moderat end det af den forrige Minister forelagte Forslag, tenderer det hen imod det samme: at man gennem Arbejdsgiverorganisationerne kan kræve sig Oplysninger forelagt fra Enkeltvirksomheder, og det tenderer ogsaa henimod dette, som vi absolut vil sætte os imod, at man efterhaanden vil gøre Forligsmændene til en Slags Voldgiftsmænd. Efter vor Opfattelse er Forligsmændenes Opgave den at søge at bringe Forlig til Veje mellem de to Parter. Jeg vil dertil føje, at det vilde være overordentlig vanskeligt for Forligsmændene, selv om de fik alle mulige Oplysninger, at bedømme Situationen saaledes, at de kunde træffe eller gennem Mæglingforslag tilrettelægge en Løsning, som kunde siges at være retfærdig til begge Sider; thi man maa jo vel erindre, at vort Erhvervsliv er meget forskelligartet, ja, selv indenfor de samme Brancher, de samme Fag, vil de økonomiske Forhold for de forskellige Virksomheder være meget stærkt forskellige, og hvad den ene Virksomhed maaske meget vel kunde

bære af Udgifter, vil det være ganske umuligt for den anden at bære. Det vil forvolde Forligsmændene et overordentlig stort Arbejde at sætte sig ind i dette, og de vil i øvrigt ikke kunne have den nødvendige Sagkundskab til paa betryggende Maade, ud fra de Oplysninger, de har faaet indsamlet, at stille Forslag, som kunde siges at være retfærdige.

Der er nu ganske vist i 5te Stykke af § 8 bestemt, at de Oplysninger, der indhentes, skal indhentes paa en saadan Maade, at der ikke tilføjes Erhvervene eller Virksomhederne Skade i deres Konkurrenceforhold, og der bestemmes yderligere, at med Hensyn til de Oplysninger, som Forligsmændene giver den modstaaende Part i det Omfang, som de af Hensyn til Mæglingens Fremme anser for nødvendigt, er denne Parts repræsentanter undergivet absolut Tavshedspligt. Men vi i vore Dage er jo ikke forvante med, at man i Almindelighed tager saa stort Hensyn til Tavshedspligt. Det er almindeligvis saadan, at naar noget betros under Tavshedspligt, kommer der først rigtig Fart i Meddelelserne, saaledes at de spredes i store Kredse, og da der i Lovforslaget ikke er nogen Bødestemmelse, som dog i nogen Maade kunde forhindre, at Oplysninger, der kunde være til Skade, kom ud, stiller jeg mig, som jeg før sagde, overordentlig køligt til denne Paragrafs Bestemmelser og kunde ønske, at man holdt sig til det, der findes i den nuværende Lov af 1921.

Det tredje store Divergenspunkt indenfor Kommissionen, da denne Sag behandlede, var Spørgsmaalet om tvungen Voldgift. Nu findes der i det foreliggende Lovforslag ikke nogen Bestemmelse om tvungen Voldgift, og det fandtes for øvrigt heller ikke i det af Socialminister Borgbjerg forelagte Forslag; men da et Parti her i Rigsdagen, det radikale Parti, har taget dette Spørgsmaal op som et Punkt paa sit Valgprogram og har ført det frem paa de forskellige Valgtribuner under Valgkampen, er jeg ganske overbevist om, at naar det ærede Medlem Hr. P. Munch faar Ordet for at klargøre det radikale Partis Stilling til Lovforslaget, vil vi ogsaa blive stillet overfor Kravet om tvungen Voldgift, og jeg vil derfor gerne med det samme gøre nogle Bemærkninger om dette Spørgsmaal.

Det er jo ikke noget nyt Spørgsmaal. Rundt omkring i de forskellige Lande har denne Tanke været fremme, og i nogle Lande er den ført ud i Virkeligheden, saa der foreligger Love om dette Spørgsmaal, saaledes i Norge, i Tyskland og i Australien. Nu advarede det ærede Medlem Hr. J. Jacob-